

LBRIS

We know
books

Adrian N. Pleșcău

UN FIU DE DUMNEZEU A MURIT PENTRU TINE

– Ediția a III-a –

*Dacă vei sluji Dumnezeului tatălui tău,
să știi că este Dumnezeul tatălui meu, fiule,
Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov...
tatăl Domnului Isus.*

Editura PASTEL, Brașov, 2024

UN FIU DE DUMNEZEU A MURIT PENTRU TINE

Cuvânt însoțitor.....	7
*	11

ÎNDEMNÂND...

Eden	109
Drumul spre Betel	113
Să ne iubim unii pe alții	117
Isus plângea – de ce plângea?	120
Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul! I.....	122
Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul! II	125
Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul! III.....	128
Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul! IV.....	131
Îndemn	134
Să te gândești	136
Lacrimi de bucurie	138
Har.....	139
Anii vieții tale.....	142
Rămas bun.....	144
Tu ești chemat pe nume	146
Durerea unei oi.....	152
În grădina Ghetțimani	155
O iubire arzătoare.....	157
Plugușor trimis cu dor... ..	160
Veselă, veselă sau nu prea?.....	163

Prolog.....	169
*.....	171
Dicționar.....	199

Cum poți convinge pe cineva de existența celor nevăzute?? Dacă ești convins, știu, titlul cărții te-a cutremurat instantaneu, dar, tu ești viu. Slavă Celui Nevăzut! De tine nu-mi fac griji. Ce vei citi în această carte, te va zidi.

Dacă nu ești convins, înseamnă că ești mort. Titlul cărții e un fel de foaie verde pentru tine. Ia, gândește-te, la modul cel mai serios, că doar nu te vede nimeni. Analizează o clipă în gând... cum te simți? Viu sau mort? Te-a cutremurat titlul cărții, sau nu? Foaaaaaie verde!

Deci, omule, că ești femeie sau bărbat, tânăr sau bătrân, bogat sau sărac, ai și tu o mamă. Mai trăiește? A murit în clipa asta, când citești aceste rânduri. Trebuie să ai pe cineva drag! Un frate, o soră, un copil... A murit! Un fior de gheață ți-a străbătut șira spinării. Parcă ai primit un baros direct în piept și nu mai poți respira. Ceva doare îngrozitor, dar habar n-ai ce anume. Să fie sufletul? Și doare, și doare, te strânge ca-ntr-o gheare, lacrimi amare, tânguire și jale, Dumnezeu!!! Ei bine, aproximativ, cam așa ceva înseamnă „cutremurat”. Asta, dacă ai nițică imaginație, dacă într-adevăr ți-a murit cineva drag. Este imposibil să nu cunoști acest sentiment. „Dumnezeule” mai puțin, pentru că nu crezi în cele nevăzute. Ce, l-a văzut cineva pe Dumnezeu?

Așadar, titlul cărții, n-a făcut nimic altceva decât să-ți atragă atenția. Rândurile citite, nu au făcut altceva decât să-ți trezească o anumită curiozitate. Când vine vorba despre moarte, îți atrage atenția vrei, nu vrei, omul ar da orice pentru viața lui, dar, vrând-nevrând, ți-ai luat și osânda. Ai citit titlul, ai acceptat

BRIS | We know books

cartea, ai citit aceste rânduri, clar, nu vei mai avea nicio scuză. Va fi liberă ta alegere, să rămâi în continuare mort sau să fii viu. Bineînțeles că pentru tine, tot un fel de tra-la-la e și că ești mort. Categoric nu realizezi despre ce moarte-i vorba. Sau... te gândești... că nu ești tu acela. Vrei o certitudine? Vrei o dovadă clară, fără urmă de îndoială? Ia să vedem ce înseamnă certitudine, dovadă clară: ai în fața ochilor o carte, corect? Nu-i un ecran, chiar dacă rândurile citite se derulează ca imaginile unui film, în mintea ta. Orice om care citește o carte, își imaginează sau vizualizează acțiunea cărții ca pe un film, dar asta nu înseamnă că ține în brațe un televizor. Clar, cu certitudine este o carte. Dovada e în mâna ta! Ce înseamnă îndoială? Am folosit și voi folosi până la finalul cărții, genul masculin. O fătucă șugubeață, ca să nu-i spun altcumva, ar putea gândi că-i o carte pentru bărbați. Sau o femeie s-ar putea îndoii, gândind că poate mă adresez oamenilor, nu și femeilor. Ei bine, incontestabil, ai această calitate de „om” chiar dacă ești femeie. De ce am dat aceste două exemple cu „dovada” și „îndoiala”? Pentru că în această carte, dovezile vor fi fără urmă de îndoială. Ca să te convingi, nu trebuie decât să citești cartea până la capăt. Ce vei simți? Oooo, nici măcar nu-ți poți imagina. Hai că revin asupra acestui aspect. O să-ți spun întâi ce ai simțit când ai citit titlul cărții și implicit, ce fel de om ești. Categoric, va fi una din următoarele variante:

1) Titlul cărții te-a cutremurat, cuvintele sunt de prisos, tu ești un sfânt.

2) Nu te-a cutremurat titlul cărții nici cât negru sub unghie. Nici măcar nu ți-a dat de gândit, pentru că tu le știi deja pe toate. Culmea, te crezi un sfânt. Vai de capu' tău!

3) Nu există așa și-așa! Cum poți să gândești asta? De ce te amăgești singur? Ori te-a cutremurat, ori nu! Ca la priză. Fap-

LIBRIS | We know books
tă și consecință. Ai băgat degetu-n priză, te-a curentat, punct! Ai citit titlul cărții, te-a cutremurat instantaneu. Oare n-ar fi timpul să te hotărăști și tu odată? Mai ales că sfințenia nu-i chiar atât de departe de tine.

4) Titlul cărții te-a lăsat rece. N-ai simțit nimic, ai propriile tale principii de viață. Vai, cât ești de rătăcit pe lumea asta, dar bine măcar că ești receptiv. Din fericire, Dumnezeu este îndelung răbdător. Există și pentru tine o mică speranță de sfințenie.

5) Nu ai mai auzit niciodată așa ceva? Abia acum afli? Fericite de tine că te-ai lăsat atras de titlul cărții. Ai putea deveni un sfânt. Alegerea va fi în mâna ta.

6) Dacă tu consideri că pentru tine nu-i valabilă niciuna din variante, ești nebun! Eu unul, nu-mi pun mintea cu tine, dar știu pe cineva care ar putea s-o facă, dacă-i ceri.

7) Crezi că mai sunt și alte variante pe care eu le-am omis și cuvântul „categoric” este exagerat? Te-nșeli! La fel de mult cum te-ai înșelat că te-ai cutremurat, când ai citit titlul cărții. Categoric nu mai există altă variantă în afară de „DA” sau „NU”!

Orice altceva, tot din categoria „NU” face parte. Necunoștința, insensibilitatea, îndoiala sau nehotărârea, nebunia și inclusiv a crede că ai simțit ceva și de fapt, n-ai simțit nimic, este opusul la ceea ce urmează: la impactul cu titlul cărții, într-o fracțiune de secundă, totul s-a petrecut în cugetul tău, în inima ta, în sufletul tău. Ai oftat; ai căzut pe gânduri cu privirea pironită; te-ai întristat; te-ai înduioșat; a fost o clipă de jelire; un gând de pomenire; mai-mai să-ți dea o lacrimă; ai încremenit cu respirația întretăiată; ai avut un mic moment de reculegere; în concluzie, te-ai cutremurat, omule, un Fiu de Dumnezeu a murit pentru tine! Suferința Lui îți frige inima, te electrocutează, îți zguduie

LBPS | We know books

mințea, gândurile, sufletul și poate chiar și trupul. A suferit, a murit pentru tine și tu simți asta prin toți porii. Numai datorită acestui sacrificiu divin, ești tu viu... oare ești? Am promis că revin asupra unui anumit aspect. Ce vei simți la finalul acestei cărți? Cu certitudine, având toate dovezile în mână ta, clare ca lumina zilei, vei simți până-n rărunchi, dacă ești viu sau mort. Adevărat, parcă te ia groaza să afli la final, DOVEDIT, că ești mort, tu care te credeai atât de viu, dar, e doar începutul cărții. Afirmația de pe copertă are o valoare neprețuită de aceea am încercat cât de cât să-i dau greutatea cuvenită. Începând cu titlul și până aici, au fost cuprinse: suferința, moartea, lacrimile, tristețea, dar sunt urmate de înviere, mângâiere, alinare, nădejde, care te pot umple de bucurie. La final, ai toate șansele să fii fericit, să te înalți, să fii mântuit. Garantat, vei simți mult, mult mai mult, comparativ cu ce ai simțit când ai citit titlul cărții. Apropo, fii sincer cu tine însuși, tu ce-ai simțit? În care din variante te vezi ca-ntr-o oglindă?

*

* *

Cum poți convinge pe cineva de existența celor nevăzute? Mai ales pe cineva care afirmă: „Ce, l-a văzut cineva pe Dumnezeu? Dacă îl vezi, arată-mi-l și mie și voi crede!” Ei bine, este exact la fel ca atunci când vrei să convingi un orb din naștere, să vadă la fel ca tine. Este imposibil, nu-i așa? Pe un orb din naștere, la aproximativ patruzeci de ani, poți să-l convingi cum arată culoarea roșie, sau norul alb de pe cer, intensitatea luminii zilei ori amploarea răsăritului de soare? Pentru bietul orb, chiar dacă l-ai toca la cap patruzeci de ani, folosind cele mai sofisticate

LIBRIS | We know books

proceduri de pe glob, cele nevăzute, care nu pot fi pipăite, gustate, mirosite, adulmecate, approximate cu altele care au fost la îndemâna lui, simțite ca fiind reci, calde și așa mai departe, repet: CELE NEVĂZUTE, sunt ca și inexistente pentru el. În concluzie, singurii oameni de pe pământ, care nu cred în existența celor nevăzute, sunt orbii din naștere. Domnul Isus vindecă un astfel de orb, care va începe să creadă în cele nevăzute. Așadar, ca să crezi, trebuie să vezi, ca să vezi, trebuie să fii vindecat. Ca să fii vindecat, ai nevoie de doctor. Culmea, unii nu vor să fie vindecați. Culmea culmilor, pe unii trebuie să-i convingi, nu glumă! Trebuie să știi cum să-i iei, că s-ar putea să-i iriți. Trebuie să ai răbdare, că s-ar putea să dureze. Trebuie să fii plin de tact sau... ingenios dacă e nevoie, să-i prinzi în laț, spre binele lor, ca să fie vindecați. Păi, nu-i culmea culmilor?! Involuntar apare întrebarea: „Cine-i orbul ăla, care nu vrea să-și recapete vederea?!” Este posibil așa ceva? Dar, despre ce orbire este vorba de fapt? Răspunsul va reieși pe parcurs, dar, până atunci, musai să fie analizat cu mare atenție sentimentul de vindecare a orbirii din naștere. Deocamdată, nu cel biblic, ca să nu-și piardă interesul cititorul necredincios, adică cel ce nu crede în existența celor nevăzute.

Oare ce va studia întâi un orb care și-a recăpătat vederea? Ce și de ce? Este foarte important. Să nu fugi după răspuns. Fă un efort de imaginație, analizează, gândește. Un orb din naștere, care a trăit în lumea lui, în bezna lui, pe pipăite, a auzit de culoarea roșie, de norul cel alb, dar nu prea crede în ele. În schimb crede în răsăritul de soare, a simțit razele, dar cum și-l imaginează el e total diferit de realitate. I s-a vorbit despre zborul păsărilor și despre toate animalele pământului. Iată că a fost vindecat. Brusca a părăsit lumea în care a orbecat ani și ani de zile. Lumea beznei a fost înlocuită cu tărâmul luminii și e șocat. Nu a

EDEN

(Cântare din Do Major)

De mult, de mult, într-o frumoasă zi senină,
Un împărat, maestru priceput,
S-a gândit să sădească o grădină,
O grădină cum nu s-a mai văzut.

Și a lucrat din zori și până-n seară;
A plantat, a creat, a răsădit...
O minune de grădină cât o țară,
Întinsă de la apus la răsărit.

Vestea s-a dus prin toată-mpărăția,
Îngeri și demoni, cu toții au aflat
Și s-au grăbit să vadă măiestria
Grădinii... făurită de-mpărat.

Refren: Pomi roditori și-atâtea flori,
Izvoare, ape cristaline,
Păsări și fluturi multicolori,
Triluri și zumzete de-albine.
Și poienițe scăldate-n soare
Și vânt ce-adie, mângâietor.
Pe sub copaci, dulce răcoare.
Iarba covor pentru picior.

Toți slujitorii mirați s-au întrebat:
„Oare-mpăratul pentru cine a creat-o?
Poate va fi a fiului de împărat ...
Altă ființă n-ar fi meritat-o.”

Dar într-o zi nu le-a venit a crede
Când l-au văzut pe împărat lângă un pom.
„Să nu mănânci din el, că te vei pierde!”
El îi spunea toate-acestea unui om.

A ta va fi grădina minunată,
Să o lucrezi și-atenți să o păzești,
S-o stăpânești, fă ce dorești, a ta e toată,
Și izvoarele și apele cu pești...

Refren: Pomi roditori și-atâtea flori,
Izvoare, ape cristaline,
Păsări și fluturi multicolori,
Triluri și zumzete de-albine.
Și poienițe scăldate-n soare
Și vânt ce-adie, mângâietor.
Pe sub copaci, dulce răcoare.
Iarba covor pentru picior.

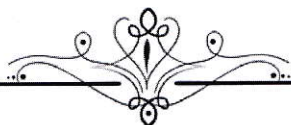
Omul să fie singur nu e bine
Și într-o noapte Domnul a creat
Și-n zori i-a spus: „femeia-i pentru tine”.
Omul, oftând, atât de mult s-a bucurat.

Într-o zi, în a zilei răcoare...
„Unde ești?” l-a strigat Dumnezeu...
– Cum ai putut să nu-mi dai ascultare?
– Femeia ce mi-ai dat-o, Doamne, nu eu.

Toți îngerii din cer s-au întristat,
Căci Dumnezeu era profund mâhnit
Și totuși, nu pe om l-a blestemat,
I-a dat o șansă, însă l-a gonit.

Refren: N-ai ascultat și-i blestemat
 Pământul din pricina ta.
 Cu multă trudă, ne-ncetat,
 Pământul tu îl vei lucra.
 Și pălămidă, și mă răcini
 Să-ți dea pământul și cu sudoare
 Să-ți aduni hrana dintre spini,
 Tristețea ta să fie mare.
 Și să nu uiți tu niciodată,
 Cât vei trăi pe-acest pământ,
 Grădina sfântă, minunată,
 În care vei găsi oricând:
 Pomi roditori și-atâtea flori,
 Izvoare, ape cristaline,
 Păsări și fluturi multicolori,
 Triluri și zumzete de-albine.
 Și poienițe scăldate-n soare
 Și vânt ce-adie, mângâietor.
 Pe sub copaci, dulce răcoare.
 Iarba covor pentru picior.

Amin

LBRIS

We know
books

DRUMUL SPRE BETEL

(Cântare din La Minor)

Un prooroc pleșuv,
 Suia către Betel,
 De-acolo să se ducă
 Pe muntele Carmel.

Pe drum, dinspre cetate,
 Niște copii veneau,
 Bătându-și joc de el,
 Răutăcioși strigau:

Refren (x2): Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!
 Strigau ei spre Elisei, hei... hei!

S-a-ntors ca să-i privească,
 Apoi i-a blestemat.
 În numele Domnului
 Așa s-a întâmplat.

N-ascuți de mama ta,
 N-ascuți de tatăl tău,
 N-ascuți de Dumnezeu,
 De ce ești copil rău?

Refren: Copiii răi n-au viață lungă,
 Vine ursu' și-i mănâncă,
 Vine ursu' și-i mănâncă, mor... mor.
 Că-s neascultători și răi,
 Sfășie carnea de pe ei,
 Sfășie carnea de pe ei, și mor.